

Искам и моя син да се радва, също като мен...
Анжела, р. 1967

Родена съм в работническо семейство. Баща ми е Младен Кирилов Георгиев от Лом, а майка ми е Надя Николова Георгиева от село Крива бара. Баща ми е завършил ПГ “Найден Геров” – гимназия в Лом, през 1958 г. има трима братя. Той е единствения от братята си със средно образование. След като е завършил средно образование, баща ми е работил заедно с баща си (дядо ми) и братята му към “Пристанищен комплекс”, град Лом. Те бяха едни от докерския род, които дълги години са работили на пристанището, имат заснет филм за дядо ми и синовете му, като дългогодишни докери. По-късно баща ми се премести да работи заедно с майка ми в сладкарница в града. Майка ми е с основно образование, завършила е в родното си село. Тя е имала още три сестри и двама братя от една майка и от друг баща. Тя е била най-малката от тях и е от втория брак на баба ми. Всъщност тя е била най-разглезената и малката дъщеря на дядо ми.

Аз съм родена в Лом, но израснах на село до четири години, при баба ми и дядо ми, при родителите на майка ми. На седем години почнах първи клас в град Лом в II ОУ “Христо Смирненски”. След като почнах училище, баща ми напусна пристанището и почна работа на друго място, за повече пари, в завод за електрокари, като галванотехник. Сестра ми – Нели, с две години по-малка от мен, почна и тя училище. Баща ми, само той работеше и се грижеше за всичко. Майка ми се разболя, когато аз бях трети клас и беше оперирана от гуша, беше махната част от щитовидната жлеза. Баща ми ходеше на работа. Той е бил с авторитет в квартала и в завода, където е работил. Бил е приет и за член на БКП. Работел е и е купувал мебели за къщата ни, за обзавеждане, всичко по тогавашното време. Обзавел ни е домът и е успял да ни изучи – и двете сестри. Завършили сме средно образование и двете в родния ни град. Баща ми е бил моралист. Той се гордееше и с двете ни.

Аз след като завърших Средното образование през 1985 година, баща ми е бил много горд, че исках да продължа да уча. След като си взех дипломата с

много добър, кандидатствах за начална учителка в Кърджали за плановите места в Хасковска област. Заедно с баща ми си подадох документите, той беше непрекъснато с мен. Бях приета, баща ми беше най-щастливия човек. Майка ми беше против, защото ще бъда далеч искаше да се преместя в град Плевен. Аз не желяех да се преместя и бях се отказала, защото майка ми и баща ми много се караха. Майка ми искаше да се откаже от мен. Аз я послушах и направих най-голямата си грешка.

На 18 години започнах работа в завод за електрокари в склад като материално отговорно лице. Баща ми ме посъветва да започна работа и той ми помогна да се науча да работя, и да се науча на труд. Работех от 1985 година до 1993 година в склада. Бях задоволена с всичко, с дрехи, обувки и пари, дори имах и спестовна книжка. Баща ми се гордееше с мен, а това че когато в дома̀т ни имаше нужда от някакъв ремонт аз го правех, независимо дали е мъжка или женска работа.

На най-големия ромски празник Ромската Нова Година или Васильов ден в новия дом бе най-големия празник. По традиция в нашия квартал “Стадиона” дори и най-бедния ром го празнува. Спомням си на 13.01. вечерта посрещаме Васильовден. Главата на семейството – баща ми, купуваше пуйка, гъска и кокошка, и така се грижеше да ги заколи, а майка ми ги приготви пълнеж за пуйката, гъската и кокошката, в която слагаше стотинка, правеше сладки, баклава и баница с печени кори. Всички ястия, които се приготвяха се слагаха на масата и главата на семейството – баща ми разчупваше хляба заедно с майка ми и веднага благодаряха на Свети Василий за храната и за здравето, което Бог е дал на цялото семейство, пожелаваха винаги мирна и плодовита година. След като благодареше, баща ми на масата, което беше сервирано се хапва и вечерта минават млади хора с песни във всяка една къща сурвакат и домашните ги почерпват и им дават пари. На следващият ден, на 14.01., си спомням, че всички колеги на баща ми идваха на гости. Аз и сестра ми ходехме от 14 часа в центъра на махалата на хоро. Там всички млади хора се събираха, облечени с нови хубави дрехи. Когато бяхме по-малки със сестра ми ходехме

по къщите да сурвакаме. Това е най-великият ми празник. Докато баща ми беше жив нашето семейство го празнуваше. След като аз повярвах в Бог, аз празнувам само Рождество Христово и Великден.

През 1996 година месец Януари се омъжих на 28 години за образовано момче с Висше духовно образование от моя град, от ромски произход, от друг квартал, от решетарите. Той произлиза от много бедно семейство. Подписах с него Граждански и Църковен брак. Вярвах му много, защото е християнин и се занимаваше само с Библията. Аз обичах много семейния уют, така бях възпитана от родителите ми. През месец ноември станах майка, роди ми се син, когото кръстих Божидар. Тогава моя съпруг бе обиден, защото не съм писала името на детето на неговите родители. От тогава почнаха дразги и не се разбирахме, стигнахме дори до развод. Той подаде развод. Разведохме се. Баща ми го преживя много тежко и почина. Аз останах със сина ми и майка ми, която след смъртта на баща ми получи диабет. След като родих детето и бях по майчинство. След майчинството бях социално слаба. Благодарение на Бог отгледах сина си. След като синът ми почна първи клас в руска гимназия, с Божия помощ почнах работа в община Лом. Там работех две години. Работя с роми, предимно в социалната сфера на ромите, деца в риск, които не посещават училище. Работех с инвалиди от трите квартала – “Стадиона”, “Младеново” и “Хумата”.

Аз живея в квартал “Стадиона”, калайджийския квартал, където има по-малко трудности. В този квартал хората са със средно образование, но проблема е безработицата, безпаричието.

Квартал “Хумата” е най-бедния квартал, който не е в регулация. Много от децата не посещават училище, с ниска култура са. В този квартал хората са се занимавали с тухларство. В този квартал хората сам Бог ги пази, живеят с вяра в живия Бог. Ромското население в този квартал – тук всички са безработни и пенсионери.

В квартал “Младеново” хората са по-единни, там са по-богати, занимават се с търговия, със стрелбища, ходят по сборове и панаири, пътуват по чужбина.

В квартал “Младеново” празнуват жените на 21.01 – Бабинден или Ден на родилната помощ. На този ден всяка жена, която е родила го празнува. Обличат се млади и стари с най-хубави премени, по последна мода и се събират по групи, почерпват се и танцуват. Посещават един от най-добрите гинеколози, подаряват му подаръци и му благодарят за помощта при израждане.

Един също известен празник на ромите в Лом е Гергьовден – 06.V. Той почва още от 4.V. Млади хора, момичета и момчета събират гергьовска трева и плетът венци на агнетата и преди да се заколи агне във всеки дом домакинята слага венец и свещ на главата на агнето, и се застава срещу слънцето и тогава се заколването на 5.V. на 6.V. се пече и преди да ядат хората /гостите/ се разнася първо от домакинята на няколко къщи, малко от агнешкото и козунаци.

Сега младото поколение не празнуват, защото повечето от тях са безработни и отчаяни от всичко. На мен по-специално, че сега съм безработна, не празнувам тези ромски празници. Когато беше в домът ни по-възрастен човек, който по-разбира от всичко е по-весело. Искам и моя син да се радва, също като мен, да изпитва същото чувство, което изпитвам и аз.